

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fóra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SA COLONIA DE SANT PERE.

Per moltes parts del mon dona gust es barquetjá per la còsta y contemplarla tan plèna de caserios, llogarets, viles y ciutats que convidan a aturarshí. Axí heu pòdeu veure per Cataluña, Nápols, Genova y casi per tot es Mediterráneo.

A Mallorca succeheix tot lo contrari. Es barcos que la costetjan no tròban més que singles alts, com es qu'hey ha a sa còsta de tramuntana; pins barraqués, com es que poblan ses cales de ponent; peñes layades, com ses qu'enrevòltan es terme de Llummajó; y garrigues despoblades com ses que se tròban a sa còsta des Xalòch. Desyare s'hi veu qualque torre antiga mitx esfondrada, de quant hey havia torrés; y solament allà dins, en es fondo de ses dues bahíes, qu'una miran a Llabeix y s'altre a n'es Grech, s'hi destrian sa ciutat de Palma y sa d'Alcudia, per dí a n'es que passen que n'aquesta roqueta d'el mitx de mar hey viu qualcú.

Totes ses viles están una llejo al manco lluny de la còsta, y Mallorca qu'en es centro es una copeta d'òr que alegra a qualsevòl que n'passa, per sa vorera es un desèrt amb aspècte de terra abandonada.

Es mariné que la vòlta tròba cales hermoses y segures, pòrts grans y ben abrigats, casi tots sense cases ni poblados. Entre es ravells y ròques des séu contorn no hey veu més vivents que cabres que roegan estèpes y pinotells, y vells-marins que prènen es sòl demunt ses ròques veynades a ses séues còves. Anau per s'Avall, per sa Punta, per sa Torre, ó per Santa Ponsa y sa Porrassa y no trobareu rès que vos don una petita mòstra de lo qu'es Mallorca.

Sa causa de tot axò la tenim en sos mòros que per espay de sis sigles han fèt de ses séues per tot es voltant de s'illa, robant personas y bestia; y es pòbles s'establián y fundavan lluny de la mar per no essè víctimes en sa nit de ses séues pirateries. Avuy en dia però,

que ja no hey ha pirates mòros, es arribada s' hora de que tota aquesta còsta se vesteixca de verdura y se gorneixca d'abres lo mateix qu'es séu centro, y s'alsin viles y llogarets dins es séus pòrts y cales, convidant a tots es barcos que n'passan per devant a qu'hey entrin a comprá fruyts y a baratá es séus carragaments.

En lo que va de sigle ja s'ha fèt qualque còsa amb aquest sentit allà ahont era més precis y necessari. Se van alsant llogarets dins es pòrts de Sòlle, d'Andraitx y de Portocolom, però totes aquestes naxents poblacions tènen es defècte de creixa sense ordre, amb carrés estrets, y coxes del tot de bones condicions higièniques y d'una direcció acertada.

Ara darrerament s'ha entrat dins un camí milló, al tractá de dú endevant sa fundació de sa colònia de Sant Pere a dins sa badia d'Alcudia, a sa part oposada d'aquesta ciutat, demunt terres de sa possessió anomenada *Sa Devesa* des terme d'Artá.

Per si convengués a qualcun des nostros suscriptós, hem cregut útil es donarlos quatre doblés d'informes sobre aquesta colònia.

Sa còsta de sa badia d'Alcudia s'esten més d'una llejo per sa part des Xalòch. Fa manco d'un any qu'allà no hey havia més cases que ses de sa possessió de *Sa Devesa* y *Bellèm*; y avuy, segons lo que mos enteraren s'altre dia que forem a veure aquesta millora; n'hi ha, entre ses de sa nòva vila y ses des séu terme, cinquanta d'edificades del tot y trenta en construcció, habitades per cent y cinch families que representan una població de més de cinchcentes ànimes.

¿D'hont han sortit tants de vecins? demanarem nòstros. Es bò d'averiguá, mos contestaren. N'hi ha d'Alaró, de Felanitx, d'Artá, de Manacò, *en fin*, de totes ses viles, fins y tot des mateix Palma, qu'han acudit aquí per disfrutá de ses garantíes d'exenció de quintes y contribucions, que gòsa aquesta colònia, y per fè produhí bons esplets a n'aquestes terres vèrjes que donan unes

cohites extraordinaris, centuplicant lo sembrat.

Aquell terreno, per sa part de tramuntana té la má y dues llegos enfóra hey té Alcudia, y tota sa còsta des cap des Piná y sa llengo de terra de Formentó que la defènsan des temporals d'aquell vent. Per Llevant té s'illa de Menorca, bastant pròp per podè veure a simple vista ses cases de Ciutadella; y p'es demés vents té sa cordillera de muntanyes que guarda tot es terme d'Artá; compongunt un'extensió de terra de figurá estreta y llarga bastant plana, que té bòn contró, bòn ohratge y qu'admet de lo més bé ses plantades d'arretlerás, figuerals, viñes y demés abres que tanta riquesa proporciona a sa nòstra illa.

Conta també al pèu de la muntanya amb varies fònts ben situades que prometen convertí amb horta una bona part d'aquelles terres. Ses més caudaloses y abundants de ses quatre fònts principals que se coneixan per ara, son sa *des Parra* y sa de *Sa Jonquera* qu'amb el temps provehirán sa nòva població y l'enrevoltarán de jardins.

Se coneix qu'aquell paratge ha estat habitat y poblat altre temps, perque s'hi tròban gran nombre de construccions ciclopées com son talayòts, pedres compostes y còves amb òssos y terra nègre; restos tots d'una època antiquíssima y prehistòrica.

Per doná a n'aquesta terra y a n'aquest llogaret de sis mesos de fetxa totes ses comoditats necessaris s'están arreglant a l' hora d' ara es séus camins y se tracta de millorá es séu pòrt ó desembarcadero y de construirhi una Iglesia, una escòla y altres edificis públichs; y prest tendrán allà vicari, metge, mèstre de primeres lletres y señora mèstre de costura, perque no hey manch rès.

S'establiment públich que per si s'ol es nat primé qu'ets altres, es una taverna y casa de vendre comestibles. Axò no hey podia faltá, ja's de rahó.

Es qui hey van al manco ja hey tròban un lloch ahont menjá y beure, y si impòrta també ahont quedá; encara que per ara ses comoditats sian relatives y de poch graus.

Es dia qu'hey haja corrèu que desde sa séua cala vaja à Alcúdia per mar, y es dia qu'es ferro-carril arripia desde Sa Pobra à n'aquesta antiga ciutat; s'anà à sa nòva colònia serà questió de dues hores de tren y una de barca per dins una bahia tranquila y hermosa, y aquest nòu pòble distará de Ciutat no més que tres hores.

Li desitjam, sa mateixa prosperitat de aquí endavant que sa qu'ha demostrada en son naxament; y no duptam cap mica en que serà axí, donada sa séua bònna posició, ses séues bònnes vistes, sa séua puresa d'ayres y ses escel-lents condicions de ses séues tèrres.

Voldriam que tots es propietaris de terrés incults y de grans possessions de garriga de condicions semblants fessen lo mateix qu'ha fèt es propietari de *Sa Devesa* Don Andreu Homar; y prest veuriam que Mallorca presentaria per defòra tan bòn aspècte còm presenta per dins; y aquells barcos que passen per pròp d'ella, admirats de sa séua hermosura s'hi arrambarian y aturarian, axí còm ara fujan de ses séues còstes per lo farestes, ingrates y despoblades que se presentan à la vista de tothom.

BENET CLARET Y POQUET.

FRUYTA DEL TEMPS.

Qui voldrà aplicá es refrans
Que trobará escrits aquí,
Vaji amb L' IGNORANCIA en mans
Allà ahont molts d'estudiants
Sòlen es temps perdrerhi.

Per mèdi de lo qu'he dit
Podeu entendre molt bé
Qu'es llòch no ha d'essè petit.
Escollau fins qu'hauré dit
Un pòch de lo que d'ells sé.

Aquí n'hi ha un que s'acota
Per veure si surt na Pepà,
(Es atlòt que no hey veu gota,
Per axò diu mentres bota:
Bou desfermat bé sa llepa.

Allà veys un pòbre atlòt
Qu'es vòl prová amb sos demés;
Mentres ell cau dins es llòt
Ets altres prènen es tròt.
Més val maña que doblés.

Aquests tres qu'están reunits
Y no fan més que xarrá
P'es colsos, ¡desenfrehits!
Prest anirán enllestits.
Segons s'ase s'aubardá.

Si en veys un per mala sòrt
Que xarra molt y mòu brega,
No tomeu, que no's gens fòrt;
Segons s'adagi, es un mòrt.
Ca que lladra no mossega.

Aquell altre cap baix va
Fént de mistich sa passada,
Callau, dexauló passá;
*Que dú es rosari en sa ma.
Y sa pistòla amagada.*

Aquests vos insultarán
Perque los preniu es pich
Y còm vòstron pare Adan
Veureu qu'ets séus uys dirán:
En parlá de mí no rich.

També n'hi veureu de grans
Que pareix que son Sansons;
Però diuen sos germans
No tement ses séues mans:
Gran Iglesia pòchs perdons.

Si 'us passetjau per allá
Veureu qu'es mèstre remuga
Y no los pòt fé callá;
Mentres ells diuen qu'hey ha
Entre còl y còl lletuga.

No 'us admireu si més tard
Los veys recitá un poema,
O cantá per altra part,
Perque dins aquest esbart
Cada lòco té es séu tema.

Basta ja de criticá,
Però recordet jovent
Si t'en has d'aná à estudiá
De lo qu'acab d'esplicá;
Qu'un avisat val per cent.

No rigneu de sa méua ànsia,
Que sempre es pòca, glosant;
Concediume tolerancia
¡Oh lectors de L' IGNORANCIA!
Pues també som ignorant.

NAUJ ERTSEM.

EL MON ES UN BIGALOT.....

A vegades diuen si un homo somia còses rares.

S'altre dia de pagès en vaitx tení un de sòmit que per lo estrambòtich me xocá, y me quedá tant dins la memòria que vuy entretenirmè en contarlovós.

Un dia, carregat de sòn me colg ben tapadet à dins es llit; y encara no he tombat, quant vaitx essè còm un tronch, ronca que te ronca, y envant anam.

Tòlduna ja veitx un homo vey amb una barbòta més llarga que sa d'un caputxí, que s'acòsta y fa còm qu'agafarmè p'es bras. Jò el me mir de cap à pèus tot estorat, amb uns uys redons còm escudellons que s'escarrinxavan de tan esbadallats, y dich à n'aquell homo:
—¿Y ara ahont me vé aquest veyòt?
Y vejentmè tant retgirat, me respòn:

—Calla, no tengues pò: jò no vench per cobrá cap dèute, ni per estafartè, ni per manllevarè cap doblé, vench solament per mostrartè el mon per un forat.

Vina amb mí que se cèrt que t'agradará.

Encara que me digués que no tenguésses pò, axí mateix en tenia; perque, no digueu, qu'un qui no ha vist may un altre, no s'en pòt fiá molt d'ell: y sobre tot aquest véy que no feya massa menjera.....

M'en vaitx amb ell; m'en dú per dins una còva faresta y fosca; y tant fosca que si hey voliam veure una mica, mos haviam de pegá còps p'ets uys; jò anava aferrat des séus calsons plens de pelleringsos y no tenia pò de perdrem: hey havia qualque trossada que me llevava sa corona des dits.

A la fi, tirá per endins. A forsa d'ays y de jamechs arribam à un punt ahont comens à sentí un bogiòt y un truy, que me vaitx retgirá tot: pareixia un infèrn. Invocant el nòm de Jesús y de Sant Antòni, vaitx exclamá:

—¿Y ara qu'es aquest bogiòt?

—Calla. ¿No t'he dit que no tengueses pò? Acostet y pòsa es cap aquí dins, vorás quina còsa tan maca.

Afich es cap dins una enoletxa, y pèr un foradet, (oh, y que vaitx riure) veitx un comellá grandió y tan llarch còm la vista, y una multitud de gent qu'es pegavan sempentes, per bastá à un bigalòt redó amb molts de cantons, que redolava per allá en mitx. Ja 'n vaitx veure de gradades, sempentes, estirades, giscos, trompades, esclafits, crits y alboròt; ses dònnes se treyan es cambuix y s'espolsavan sa farina de sa cara; ets atlòts que s'amassolavan y s'esquinsavan es sayo, y ets homos qu'heu feyan à bufatades de bònneveres y se feyan sa traveta; y tot axò era per bastá à n'es ditxós bigalòt. Y n'hi havia de tota casta: uns amb levita, altres amb jach, altres amb còs de camia y arromangats fins partdemunt es colsos; y casi tots pegantsè sempentes y escarrinxades que no es dexavan tròs de ròba, sòls per bastá à n'es bigalòt que tenia pintades moltes còses, però tan ben pintades que pareixian veres. Tenia pintades corones y cetros, billets de banch, capells amb picos y faxes de general, medalles y creus, llorés y atlòtes guapes, capells amb borles y mitres de bisbe, bastons de mando, poltrones, credencials, musses de canonge, etc., etc., en fin, de tot quant vos pogueu imaginá; y axí es que tothom el festeljava y li feya pressa.

Quant vaitx havé vist aquest desgavell, me gir à n'es veyòt y li dich:

—¿Y que significa aquest bigalòt?

—Axò significa el mon, (me respongué), si vòls viure tranquil contenta't amb sa téua sòrt y viu à lo pòbre.

Y me desaparequé aquell veyòt.

Amb axò, vat' aquí que mamare me cridá per aná à missa y me vaitx desbertá còm un beneyt, tant embabayat me deixá aquest sòmit. Es segú que vaitx veure encara moltes més còses que ses qu'acab de contarvos, y qu'ara no me recòrdan. De llavò ensá me con-

tent amb lo que sa Providència m'en-
via. Fas feyna y don gracies à Deu per-
que de cada dia m'agrada més sa vida
de pòbre maldament tothom me tenga
per beneyt y curt de mañes, perque me
recòrd sempre de qu' *El mon es un bi-
galòt que l'aferra qui pòt.*

BUFARAÑES.

ENHORABONA.

¡Hala, hala pagesos!
¿Que no estau contents?
Ja veys que bé plòra
La Mare de Déu.

Amb un altre aygueta
Dins es més qui vé,
Y un altre per Pasco,
Que anirà de bé.

Ja'n tendreu de metles
Demunt es granés
Y blat y civada,
Bòn òrdi novell,
Sortirà pareya,
Figues de lo més,
Y totes ses viñes
Farán molts de rems.

Hala. Enhòrabona
Perque pinta bé,
S'añada, y sa bossa
Tendrá bòn doblés.

N'OT NET.

ANYORANSA.

JOCH DE PARAULES.

—Senyor Arán.

—Senyora.

—Tench por qu' à Son Senyor, el
Senyor no s'anyor.

—¿Que s'anyor el Senyor?

—Sí Senyor. El Senyor avi ja s' anyo-
rava.

—Pero si s'anyorava el Senyor avi,
sa Senyora, qu' es sa Senyora, no se
anyora.

—¿Còm! ¿Sa Senyora no s'anyora?

—No Senyora. Sa Senyora no s' anyo-
ra; ni crech qu' es Senyor à Son Senyor
s'anyor, còm s'anyorava el Senyor avi.
—Sí que s'anyorarán, Senyor Aran.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Dijòus passat sortirem à fé una vòlta,
y no moli lluñy trobarem una dòna que
feya nèt peix à sa síquia de la ciutat;
un poch més envant vérem un homo
sense calses qu' hey rebetjava ses rus-
ses. Heu feym à sèbre à n'es bòn cris-
tians perqu' es dies que no pòden pro-

miscud no beguin aygo dins ciutat que
no sia de pou.

*
**

Es clima de Mallorca es una hermo-
sura. Passau es vespres per Cort y veu-
reu qu' hey ha de gent que prèn la fres-
ca à n' es cò de s' hivèrn.

Un pagès que m'acompañava dilluns
passat, quant va veure tanta generació,
exclamá:

—¡Ja'n tenen de basques aquests se-
ñós!

*
**

A pesá de qu' ha trascorregut molt
de temps d'ensá que se despatxaren es
billets de sa rifa des cuadros que foren
premiats en es *Certámen* de ses passa-
des *Fires*, encara es s' hora que no se
diu quin dia han de fé es sorteo.

No se torban, si es que ja heu han
dexat aná. Però si es qui prengueren
billets 'par que tenguin dret à descam-
viarlos per ses pesseles que los costaren.
¿Qu' hey diuen amb axò es diaris graves?

*
**

Seria convenient que sa Junta d' Agri-
cultura, Industria y Comèrs, aprofitás
s' ocasió present, à fi de qu' es gas que-
dás instalat definitivament dins es salon
de sa Llonja; y deym axò perque axí
còm *La Protectora* ha fèt el més iniciant
aquest pensament y duguentlo à cap,
sa Junta podria fé el ménos fènt que sa
llum d' aquest sigle il-luminás s' òbra
preciosa d' En Guiem Sagrera; y en
ferhí esposicions ó altra casta de reu-
nions tendria aquest element més.

També seria convenient y necessari
que se pensás amb sa séua reparació,
pues ses séues parets interiós están nè-
gres y ses séues garrides y gracioses
columnes sa pols, sa brutó y ses tereñi-
nes les se menjàn.

*
**

Encara sa Llonja es víctima de sa
crueldat des carabineros y punxa-sarris,
que no contents en regoneixe es carros,
vòlen veure si dins es séus torreons hey
ha qualque *contrabando* amagat aficant-
li uns claus d' un dit de gruixa: y ara,
ja no es axò tot sòl, sinó qu' ets atllòs
fan flamades devòra sa séua pared y la
mascaren tota.

¡Pòbre Sagrera!

*
**

Pareix qu' han inventat es fé retratos
fotogràfichs amb so telégrafo, malde-
ment que s' original estiga à cent llegos
enfòra.

Si aquesta es vera, ¿ahont arribarém
à pará, germanets?

*
**

Sa Diputació provincial demana files
y padassos de fil p' es malalts de l' Hos-
pital.

Hala, señores y señoretas; s' ocupen
amb tan bõna tasca que ses files fètes
per tan hermoses mans son capasses à
curá no solament ses nafres des còs sino
també ses ferides des còr y ses de s' á-
nima.

Sa Diputació y sa provincia los ho
agrahirán.

*
**

Es potecari señó Obradó dilluns pas-
sat fé un discurs dins sa sessió inaugu-
ral des present any de s' Acadèmia de
Medicina y va cumplí sa séua missió de
sa manera més ditxosa y més elocuent.
Li donám sa enhòrabona à éll y à sa
ilustrada Acadèmia que 'l té per sócio.

*
**

Segons un periòdich de Sevilla es
notaris la pagan. Amb una setmana per
allá n' han mòrt quatre.

Pareix qu' à Mallorca succeheix lo
mateix, dins breu tèmps n' han mòrt
tres, que no eran véys encara, y des
millorets.

*
**

Ja han agafat En Rey, aquell homo
de Campanet tan famós y conegut de la
pagesia. Havíá fuyt de sa presó d' Inca.
Es qui l' agafá dimecres demalí, es un
civil jove que tot solet l' investí sense
cap mica de pò.

EPIGRAMAS.

—¿De qu' estodies, Bièl?
—De capellá, Sebastiana,
Perque m' en vuy aná al Cèl.
—¿Será amb una capellana?

M. J. FERIT D' ALA.

Diuén qu' es céros cada any
Trèuen una baña nòva.
¿Me podeu dí Sent Garròva
S' edat de Mestre Catañy?

CA NANELL.

COVERBOS.

A un llogaret hey havia un amo que
pretenia ferm de sèbre un predicadó si
era bò ó dolent: y es pòble estava tant
per ell, que si l' amo'n Lluch no anava
en es sermó, ja no hey veyan més que
quatre beates.

Un any hey aná un coremé des més
sabuts, y enterat de lo que feya el cas,
se feu amich de l' amo'n Lluch, y so-
vint, sovint, anavan à passetjá.

Un dia parlant de sermons l' amo li
digué:

—Los hi tenen bòn de guaà à n'es
doblés, vostés, amb so predicá.

—¿Còm es ara?
—¡Foy! No han de fé més que pujá dalt sa tròna y dí quatre paraules.
—Segons vetx vos vos donariau amb cò de pujarhi.

—¡Ja 's de rahó!
—Ydò jò vos gòs de messions una dobla de vint qu' es temps que jò predicaré no sou capás de dí, sempre seguit, aquestes paraules: «D' aquí fins allá, d' allá fins aquí.» Ja 'u veys, no 'u de cavilá gens, s' enteniment no ha de fé rès, y jò he de predicá mitx' hora sense dí may lo mateix y seguint es fil des sermó sense podè perde un punt.

—Ja está fet, (digué l' amo 'n Lluch.)
Y es vespre à s' hora convenguda se assegú à un cap de taula repetint sempre seguit: «D' aquí fins allá, d' allá fins aquí.»

Quant es predicadó pujá dalt sa tròna y se va havé señat, digué:

—Passem un' Ave-Maria per l' amo 'n Lluch qu' ha tornat lòco, perque Deu li assistesca.

—Dues fiyes séues qu' heu sentiren, ja son partides cap à ca-séua y me trobaren son pare fent sa cansoneta.

—Mon-paret méu, ¿que teniu? (li deyan ses dues fiyes amb grans plòrs y abressantlò.)

Y l' amo 'n Lluch que fent capades no perdía cala amb sa cansoneta.

Amb un instant hey acodí tot es pòble y s' hi abocaren demunt.

—¿Que teniu, l' amo 'n Lluch? (li preguntava tothom.)

Y tant arribaren à fé que l' homo tot enfadat s' axecá diguent:

—Feysvos tròns tots plegats grans balitres, que si no 'm das conta à Deu... per causa vòstra he perduda una dobla de vint.

*
**

Es dissapte de Nadal d' enguañy, en cèrta iglesia de Mallorca se celebrava sa funció de la *Kalenda*; y quant se cantava l' ofici, un des que cantavan en el còr, preguntá à s' altre:

—¿Quin señal qu' avuy no deym es *Gloria*, còm ets altres dies?

—Homo, (li respongué es séu company) perqu' avuy es dissapte de Nadal.

—¡Ah! ja 'u veitx; jò no sabia qu' es *Gloria* fos carn.

*
**

Des jovenòts de mala trassa s' encontraren al mitx des carré.

—¡Hola, Ramon! ¿qu' ets per aquí?

—Sí, Sebastiá. ¿Y tú que ja estás empleat?

—Encara no, però fas ses diligències per entrá en es Banch.

—¿Quant?

—En sa nit.

*
**

Un pagès de Vilafranca que de Ciutat anava à la vila, per devés ses còstes d' Al-

gayda li agafaren ganes de tirá una carta à n' es corrèu, se desfè es calsons, y.... però se recordá que tenia una cortarada de terra alladessá de Montuiri, y digué:

—Val més que femi terra méua que terra d' altri. Aguantaré fins allá.

Y caminant còmes axencades, y fént visatges da cara, arribá axí còm pogué à sa séua cortaradeta de terra.

Pensau que faria totduna qu' hey posá pèu.

Ydò, quant s' hagué llevat aquell pès de demunt y tot xalest ja destriava Vilafranca, se girá darrera y vé un cá que li robava es fèms

Vat' aquí còm los ne prèn à sa gent tan interessada.

*
**

—Señoret.... (deya un criat à n' es séu seño,) jò no sé escriure, y si vostè volgués....

—Digués.

—Tench d' escriure una carta à ca-méua....

—Jò la t' escriuré.

Y després d' escrita sa carta y haverley lletgida, es criat li digué:

—Ara pòsi abaix que me dispènsin sa mala lletra.

*
**

Succehí una vegada qu' una atlòta sèya à un padris des Born, y passant pròp d' ella un señoretxo, digué:

—¡Oh, quina atlòta més maca! ¿De quin pòble ets rossa?

—De Campos, (contestá ella.)

—Ydò, deus tení sa panxa ròtja.

—Sí, seño. ¿Y vostè de quin coló la té?

—Blanca.

—¿Blanca? Ydò la té iguala à sa des nòstro ase.

*
**

Un diputat se despedia d' una señora amiga séua, y li deya:

—Veü: sent moltíssim que vostè no sia à Madrit y sentiria un discurs qu' he de fé à ses Corts, que li assegur s' en xuparia es dits.

—El compatesch, (li digué sa señora) y l' acompany amb el sentiment; però jò també li assegur que sempre que sentiré es méu llòro pensaré amb vostè.

ANUNCI.

S' ha posat en venta una nòva còmedia de costums mallorquines titulada «Un Estudiant del dia,» en tres actes y en vers mallorquí, original des conegut autó dramátich En Bartomeu Ferrá.

Se trobara à s' Administració de aquest setmanari y à sa tenda de Umbert, Santa Eulalia, núm. 13.—Prèu 3 reals. Axí mateix se vénen ses altres comèdies anteriorment publicadas, à 2 reals cada una.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*M' astuzaria de pendre per no triá.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cul.*
2. *En que té boca.*
3. *En que té anses.*
4. *En que já còll.*

TRIÀNGUL....—*Carèt-Carèt-Cara-Car-Ca-C.*
FUGA.....—*Lo qu' es à llepá sé qui me goñarà.*
ENDEVINAYA.—*S' orgullo.*

LÈS HAN ENDEVINADES:

Cinch.—*Un empleat d' oficina-d' aquells que paga no té,-segons diu Don Tòni Pé-que oú à n' es séu carré-es carré de sa farina, etc.—S' anemorat de na Bèl y Un terteremuus.*

GEROGLIFICH.

Si vasa n' Adan otas dn ga

NAUJ SUOT.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un pap à una estora?
2. ¿Y un llagost à un bailari?
3. ¿Y una lletuga à un diccionari?
4. ¿Y ses dents à ses bañes?

CASTAÑOLERA.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge mallorquí; sa 2.ª, es nòm d' un Califa espanyol; sa 3.ª, una tribu, y sa 4.ª, una vestidura de Sacerdot.

ELL.

PREGUNTES.

1. ¿Quines còses van y venen sense mourers?
2. ¿Qu' es lo que tots sentim encara que sian sorts?
3. ¿Qu' hauriam de fé perque ningú se morís?

J. SEUGITRA.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..E.A .E.A .O..A .A.I.A

QUIDAM IGNARUS.

ENDEVINAYA.

Som apreciada d' alguns
Y despreciada de molts;
Es à dí que per tots punts
Camin sempre per sa pols.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Nauj Suot.—Hey anirà es séu geroqlifich.
J. M. P..—Molt bé lo qu' envia. Vostè sortirà amb el temps un ignorant de quatre sóles. Sa-guesca que per aquest camí hey van.

Bibl Coca.—En haverhi lloch hey anirà tot, s' enten, ben corretgídet.

Es Duch d' Elzem.—Lo mateix li deym, seño Duch.

Un Puñit.—Será bon articlel, modificat.
Un amich d' En Querques.—S' adobará y posará.
Sr. J. P..—Se tindrà present.